

“...ESCOLTA, MIRA I MUT ESTIGUERÀS SI EN PAU LOS DIES PASSAR VOLGUERÀS...”

Aquesta és de cert una manera de diure que arriba a la substància sense tants preàmbuls. Se pot també diure que se presenta com una amenaça, amb un significat que aparentment mos pot en qualqui manera enganyar, també si de segur no pot que fer referiment a un comportament de tipus moral.

Naturalment no se tracta de un convit a la reserva i al discreció. Tots, sobretot els més ancians, recorden que en casa dels nostres pares, quan se parlava de qüestions familiars més o manco reservades o més o manco difícils, arribant també a discussions animades, els petits presents eren sempre advertits i amenaçats d'estar “muts, cegos i sords” i de aquelles coses no tenia de ixi fora de casa.

Aquest proverbi, al contrari, mos posa davant de un problema de ordre moral que toca una

gran quantitat de situacions en les quals mos poden trobar i davant de les quals tenim de triar, per ésser en pau amb la nostra consciència, si entrar en joc, posar en joc la nostra persona o si é millor passar per cegos o sords, per salvar la nostra pau, la nostra tranquil·litat o les nostres relacions social.

Naturalment no és amb un acte de “homertat” o de silenci que salvem la nostra consciència. És una forma de barbàrie encara ben radicada en la nostra societat, també si, naturalment, és antiga quant l'home. Però sense tornar massa endarrera en el temps no hi vol ningun esforç per trobar, i ben clars, numerosos exemples que omplin les cròniques del jornals, fins a no representar més un escàndol, suscitar perplexitats i sobretot provocar reaccions. Tenim també de concordar que de aque-

sta mentalitat i aquesta indiferència, a poc a poc, se són transformades en un manera generalitzada de interpretar les situacions de la vida i són entrades també en cada nostra: no veiem o fem finta de no veure al costat nostre: amb la nostra indiferència i amb el nostre silenci deixem les coses com són, mentre sabem que un nostre gest pot ajudar qui se troba en necessitat o una nostra paraula pot ésser indispensable perquè una persona obtengui justícia. A voltes aquesta indiferència naix de la mancança de fidúcia en les institucions, però és necessari ésser més optimistes i tenir una mica més de coratge si volem restituir esperança a un món que, de dia en dia, perd els valors en els quals ha sempre cregut.

Vito Loy